

Sygn. akt VII Ka 1005/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pukas (spr.)

Sędziowie: SSO Danuta Józefowska

SSO Aneta Łatanik

Protokolant: st. sekr. sądowy Renata Koziel

przy udziale J. M. Prokuratora Prokuratury Rejonowej C. – P. w C.

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017r. sprawy

M. M. s. Z. i J. z d. S. (...) ur. (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 23 czerwca 2016 r. , sygn. akt XI K 404/16

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego M. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz zwrot wydatków za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt VII Ka 1005/16

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że:

w dniu 07 listopada 2015 r. o godz. 20:05 w C. na ul. (...) prowadził samochód osobowy m-ki V. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, co ustalono na podstawie badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym A. (...) A2.0 służącym do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu uzyskując wynik 0,83 mg/l o godz. 20:10 oraz wynik 0,91 mg/l o godz. 20:12 oraz na podstawie badania urządzeniem kontrolno – pomiarowym A. I. służącego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu uzyskując wynik 0,92 mg/l o godz. 20:19 oraz 0,91 mg/l o godz. 20:34

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Częstochowie, wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2016 roku, sygn. akt XI K 404/16 orzekł:

1. uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku określonego w art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 2 (dwóch) tytułem próby;
3. na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki dziennej wynosi 10 (dziesięć) złotych;
4. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych;
5. na mocy art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
6. na mocy art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 listopada 2015 r. do dnia 23 sierpnia 2016 r.;
7. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 120 (stu dwudziestu) złotych i wydatki w kwocie 370 (trzystu siedemdziesięciu) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego.

Apelacja skarży wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

- naruszenie art. 66 k.k. poprzez błędne ustalenie, że stopień winy oraz społeczna szkodliwość czynu sprzeciwiają się warunkowemu umorzeniu postępowania,
- naruszenie art. 53 k.k. poprzez nieuwzględnienie przy ocenie stopnia szkodliwości czynu okoliczności, że oskarżony po zdarzeniu poddał się terapii antyalkoholowej oraz, że dotychczasowy tryb życia, tj. stała praca, niekaralność, dobra opinia uzasadnią przypuszczenie, że oskarżony w przyszłości nie popełni przestępstwa, co powinno mieć znaczenie przy ocenie stopnia szkodliwości czynu.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty są chybione.

W szczególności bezzasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd orzekający przepisu art. 53 k.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I-ej instancji, co przecież jasno wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ustalił (str. 1 uzasadnienia, k. 89 akt) i miał w polu widzenia, że oskarżony już po zdarzeniu podjął leczenie odwykowe (ma wszyty esperal), ma stałą pracę, posiada pozytywną opinię i nie był w przeszłości karany. Nie budzi także w realiach niniejszej sprawy stanowisko Sądu orzekającego, które Sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela, że brak jest podstaw do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec M. M..

Jak wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy rozważał możliwość warunkowego umorzenia postępowania wobec M. M. i miał w polu widzenia, że oskarżony nie był uprzednio karany, ale uznał, że dla

warunkowego umorzenia postępowania wymaganym, oprócz wyżej wskazanych dwóch elementów, jest uznanie, że społeczna szkodliwość popełnionego przestępstwa nie była znaczna, a tę w niniejszej sprawie Sąd orzekający ocenił właśnie jako znaczną.

Ma rację Sąd meriti, zwracając uwagę, że o stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie może decydować postawa oskarżonego po popełnionym przestępstwie, czy też to, że wyraził on skruchę.

Należy wskazać, że nawet uznając, że w sprawie zachodziły przesłanki do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania opisane w przepisie art. 66 § 1 k.k., to zastosowanie tejże instytucji jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem Sądu, zatem nie może być mowy o obrazie prawa materialnego, czy to art. 53 k.k., czy 66 k.k. – co w swojej apelacji zarzuca skarżący.

Niezależnie od powyższej uwagi natury ogólnej należy wskazać, że w ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji w pisemnych motywach swojego wyroku trafnie wskazał elementy, które zadecydowały o takiej, a nie innej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu M. M..

Sąd Okręgowy po analizie wszystkich okoliczności sprawy również doszedł do wniosku, że zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu nie może zostać w realiach tej sprawy uznać za nieznaczny, skoro oskarżony jest osobą dorosłą i ma świadomość, że kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu jest nie tylko zabronione, ale również wysoce naganne i ryzykowne, albowiem nawet najmniejsza ilość alkoholu we krwi w sposób istotny zmniejsza sprawność psychofizyczną człowieka. Mimo to, mając pełną świadomość swojego stanu (trudno bowiem przyjąć, aby przy stężeniu alkoholu wynoszącym 0,83 i 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu M. M. mógł mieć poczucie, że jest trzeźwy i zdolny prowadzić pojazd mechaniczny), oskarżony zdecydował się prowadzić samochód marki V. (...) w czasie zwiększonego ruchu drogowego po tak ruchliwej drodze publicznej, jaką jest ulica (...) w C., doprowadzając przed jednym z najbardziej ruchliwych skrzyżowań w mieście do kolizji z innym, prawidłowo poruszającym się pojazdem i tym samym stworzyć realne zagrożenie bezpieczeństwa dla innych użytkowników.

Podobnie słusznie przyjął Sąd Rejonowy, iż nie można uznać za nieznaczną społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Prowadząc pojazd mechaniczny pod bardzo znacznym wpływem alkoholu (0,83 i 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), oskarżony nie tylko stwarzał realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym, ale przede wszystkim zagrożenie dla zdrowia i życia pozostałych uczestników ruchu.

I nie ma tu żadnego znaczenia, że M. M. wyraził skruchę i zapewnił, że nie popełni w przyszłości przestępstwa, ani też tak eksponowany w apelacji fakt, że oskarżony po zdarzeniu poddał się terapii antyalkoholowej i że jest człowiekiem pracowitym.

W tych okolicznościach sam fakt dotychczasowej niekaralności oskarżonego i poddanie się terapii antyalkoholowej nie mogą być okolicznościami determinującymi zastosowanie wobec M. M. dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Sąd Okręgowy akceptuje zatem rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie wymierzonej oskarżonemu za opisany powyżej czyn kary, uznając karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres lat 2, za adekwatną do wagi popełnionego przez M. M. czynu oraz stopnia jego społecznej szkodliwości.

Kara ta nie jest bowiem ani symboliczna, ani nadmiernie surowa, dzięki czemu w sposób jednoznaczny uzmysłowić powinna oskarżonemu naganność jego postępowania, zaś jej warunkowe zawieszenie przynajmniej w okresie próby powinno powstrzymać go od powtarzania tego rodzaju zachowań i mobilizować do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego.

Podobnie za adekwatną do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu oraz jego możliwości finansowych należy uznać wymierzoną mu przez Sąd I instancji karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych (przy możliwym jej wymiarze aż do 540 stawek dziennych) i ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na najniższą możliwą kwotę 10 zł.

Sąd Okręgowy akceptuje również orzeczenie względem M. M. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Z tych względów, wobec niezasadności zarzutów apelacyjnych, oraz niestwierdzenia bezwzględnych, orzeczono jak w wyroku.

Podstawę prawną wyroku Sądu Okręgowego stanowią przepisy art. 437 § 1 k.p.k. oraz art. 636 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).